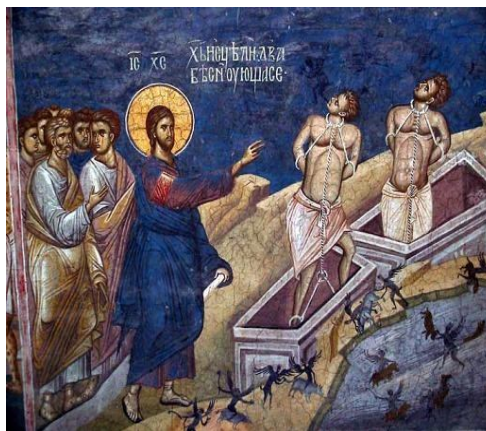

PREDICĂ LA DUMINICA A V-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea celor doi îndrăciți din Gadara

... Ai venit aici să ne chiniești înainte de vreme?! (Matei, cap. VIII, v. 29)

Frați creștini,

Grozave trebuie să fie muncile iadului, dacă și demonii se tem și se înfioară. Cumplite trebuie să fie chinurile acelor în care se încuibează demonii. Iată acești doi nenorociți, doi îndrăciți în care locuiau o mulțime de demoni, nu-și mai găseau locul nicăieri, erau fugăriți de spurcații aceia și locuiau în morminte și prin munți; erau așa de fioroși că nimeni nu mai îndrăznea să treacă prin locurile acelea.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne-a arătat o parte din cutremurătoarea viață a acestor doi îndrăciți. Aceste suflete nenorocite nu mai locuiau în case, ci în morminte. Din morminte au ieșit și L-au întâmpinat pe Iisus. Nimeni nu putea să-i țină legați, nici chiar în lanțuri; când au simțit că se apropie Fiul lui Dumnezeu au început să strige: „***Ce legătură este între noi și Tine, Iisuse Fiul lui Dumnezeu, ai venit aici să ne chiniești înainte de vreme?***” . Ce descoperim din aceste cuvinte ale demonilor care vorbeau prin gura îndrăciților?

În primul rând observăm că și ei L-au cunoscut că este Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt. Ei L-au cunoscut, dar lumea nu L-a cunoscut și nici chiar ucenicii Lui. Cu puțin timp înainte se petrecuse o minune: ucenicii erau în corabie și s-a pornit un vânt puternic amenințând scufundarea corabiei; Iisus s-a ridicat, a certat vântul și marea s-a liniștit. Văzând aceasta, ucenicii au zis între ei: „***Cine este acesta de care ascultă și vântul și marea?***” Deci ei nu L-au cunoscut de la început că este Fiul lui Dumnezeu; de farisei și cărturari nici nu mai vorbim, aceștia L-au disprețuit de la început și până la urmă știm ce L-au făcut, L-au batjocorit și răstignit

pe Cruce. A trebuit să-L propovăduiască chiar demonii iadului și să-L descopere tuturor ca Fiul lui Dumnezeu.

În al doilea rând, observăm că demonii aceștia au făcut și ei rugăciune către Fiul lui Dumnezeu, rugându-L să nu-i chinuiască. În al treilea rând, descoperim că și dracii, care sunt duhuri necurate, se tem de chinuri de suferințe; ceea ce ne dă să înțelegem clar că și sufletele noastre vor simți din plin toate suferințele din iad, dacă nu ne îndreptăm. Nu credeți ce spun unii că dacă ai murit, ești mort; că nu există suflet, nu există diavol, că după moarte nu mai simți nimic, toate acestea există, nu vă înșelați.

Iată deci că duhurile necurate în lumea aceasta asupresc pe oameni, îi învață la rele, chinuind-i în diferite feluri. Demonilor le face plăcere să-i vadă pe oameni căzuți în cele mai mari necazuri de pe pământ. Să-i vadă umblând goi și fără sprijinul dumnezeiesc, să se târască precum șarpele pe pământ, sunt fără de milă față de oameni; lor însă le este frică de suferință și de chinurile iadului pe care le vor moșteni după ziua judecății. Demonii mai au frică și de copiii lui Dumnezeu, de sfinți, care au primit putere de la Dumnezeu să îi alunge din oameni.

La rugăciunea pe care o adresează Mântuitorului vedem cu ce obraznicie spun: **„Ce legătură este între noi și Tine, ai venit aici să ne chinuiești mai înainte de vreme?”** Așa se mai roagă și unii oameni care se pretind creștini, cu mândrie și obraznicie, cerând de la Dumnezeu lucruri nefolositoare. Unii au ajuns chiar să insulte pe Dumnezeu zicând: „Dacă ar fi Dumnezeu m-ar auzi și pe mine și mi-ar împlini rugăciunile mele”. Alții zic: „Dacă există Dumnezeu de ce mă lasă să sufăr, de ce nu mă aude când Îl rog să-mi dea și mie ceea ce vreau?”. Și multe alte hule și insulte pline de mândrie la adresa lui Dumnezeu.

Cu puțin timp în urmă au venit două tinere care mi-au spus că au colindat pe la toate bisericile cu pomelnice să se căsătorească, dar Dumnezeu nu le aude să le dea și lor o soartă. Erau revoltate că au cheltuit bani și nu le-a venit soarta. Am stat de vorbă cu ele explicându-le că păcatul este motivul pentru care nu le ascultă Dumnezeu, însă foarte greu au ascultat. Aveau păcate grele, fiecare avea câte doi, trei prieteni – de n-o fi unul, o fi altul – și avorturi destule, iar la preot ca să se spovedească, nici gând. Le-am arătat drumul cel drept pe care trebuie să-l urmeze ca Dumnezeu să le primească rugăciunea, dar nu l-au urmat. Dacă le-am invitat la Biserică, se scuzau că nu au timp și că de fapt ele nici nu vor să ajungă să creadă așa în Dumnezeu cum cred fetele care vin îmbrobodite. M-am mirat de atâta lipsă de cunoștință și mi-am amintit de niște ologi care cerșeau într-un oraș.

Erau într-un oraș mai mulți ologi care cerșeau și se dusesse vestea că va veni un sfânt părinte și-i va vindeca pe ei. Când au auzit, s-au târât cât au putut mai repede ca să nu-i

vindece și pe ei; căci se învățaseră cu cerșitul. Așa și aceste tinere se învățaseră cu păcatul, cu desfrânarea și nu puteau nici o clipă să se lase de el.

Sunt mulți creștini care s-au învățat să cerșească mereu la Dumnezeu, să le dea, să le dea toate câte vor ei, de aceea la unii ca aceștia le mai dă Dumnezeu și pe spinare ca să aibă de ce să se plângă, asta se întâmplă celor nemulțumiți.

În Sfânta Evanghelie de astăzi mai observăm că demonii știu sigur că se vor chinui după ziua judecății în iad și ei se tem, se înfricoșează de hotărârea aceea pe care o va da Domnul nostru Iisus Hristos atunci. Creștinii noștri însă, stau nepăsători, fac chiar glume despre rai, despre iad și râd cu toți necredincioșii batjocorind cele sfinte. Despre chinurile iadului să știți că toate religiile pământului vorbesc, nu mai vorbim de Vechiul și Noul Testament; Domnul Hristos la ziua judecății va spune: **„Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel de veci care este gătit diavolului și îngerilor săi”**. Apoi în toate pildele Mântuitorului găsim existența chinurilor din iad; bogatul nemilostiv care cere o picătură de apă să-și răcorească limba în flăcările iadului, sluga care nu a vrut să ierte pe datornicul său, sluga leneșă și mulți alți făcători de rău, aruncați în întunericul cel mai dinafară.

Tot așa ne învață și Sfinții Apostoli, Sfinții Bisericii noastre Ortodoxe, Sinoadele, că păcătoșii vor primi pentru faptele lor, pedepse cumplite în iad, pe veci de veci.

Mai departe, Sfânta Evanghelie ne spune că era acolo o turmă mare de porci și dracii se rugau de Iisus să le dea voie să intre în porci și El le-a îngăduit. Atunci toată turma de porci s-a repezit de pe deal în mare și s-au înecat, păstorii văzând aceasta s-au dus prin orașe și prin sate și au spus cele întâmplare.

Vai, ce nesuferită este răutatea și spurcăciunea drăcească, încât nici porcii n-au putut să-i sufere, când au intrat în ei au fost nevoiți să se arunce în apă, au preferat să moară decât să sufere acea spurcăciune a duhurilor necurate în ei. Dracii au avut și scopul acesta de a face pagubă cetățenilor, iar aceștia să se revolte împotriva lui Iisus pentru paguba suferită și să-l alunge din hotarele lor, sau chiar să-L omoare.

Despre răutatea drăcească este cu neputință a vorbi, pentru că nu sunt cuvinte îndestulătoare pentru a descrie toată răutatea lor.

Pe cât este de departe cerul de pământ, pe cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu și mila Lui, bunătatea și dragostea dumnezeiască, îndelunga Lui răbdare, blândețea și toate bunătățile cerești, pe atât sunt de mari răutățile demonilor. În primul rând la diavoli nu există milă, ci numai răutate, pururea un izvor de rele cu care vrea să înece toate sufletele oamenilor.

Icoana chinurilor veșnice întotdeauna a mișcat inimile credincioșilor. Dacă privești cu ochii cei duhovnicești și cu mai multă atenție la această icoană a chinurilor veșnice, ale demonilor cei

cumpliți ce chinuiesc sufletele în iad, poți gândi cu mai multă convingere la îndreptare și la un rod mai bogat de pocăință; iar fără această cugetare nici bunătatea lui Dumnezeu, nici mila Lui, nici dragostea Lui nu ne pleacă inima spre îndreptarea vieții. Pentru aceasta au fost o mulțime de suflete în vechime care s-au hotărât să se lepede de păcate.

Din descoperirile pe care le-au avut de la Dumnezeu, despre iad și muncile de acolo, despre greutatea păcatelor, cât sunt de supărătoare înaintea lui Dumnezeu, s-au convins pe deplin toți creștinii de la început, de aceea s-au hotărât foarte mulți și au umplut pustiiile, mănăstirile, au luat o viață aspră, și-au jertfit averile, au renunțat la libertate, la viața aceasta, numai să-și asigure sufletul, să nu încapă în mâinile satanei.

Așa să ne gândim și noi, frați creștini, cu mai mult interes sufletesc, cu mai multă atenție la chinurile veșnice și să facem tot ce ne va sta în putere numai să nu ajungem în acel loc înfricoșat. Pentru păstrarea vieții trupești, vieții acesteia care este așa de scurtă, nici o grijă nu ne pare de prisos; ne ferim de orice primejdie, folosim orice leac, renunțăm la orice plăcere, ținem un regim serios, cheltuim pe medicamente, numai să ne facem sănătoși, să ne fie bine, să ne păstrăm viața aceasta trecătoare. Dar moartea tot nu o vom putea ocoli și de ea să fim siguri că nu va putea scăpa nimeni, niciodată, și ce rău ar fi dacă moartea nu și-ar face datoria atunci când omul ajunge în chinurile groaznice ale cancerului sau altor boli grele, iadul ar începe chiar din lumea aceasta.

Judecați acum singuri dacă nu este mai importantă asigurarea vieții veșnice și grija pentru ce ne așteaptă după moarte! Dacă aici pe pământ nu putem suferim o clipă să atingem palma de jăratec, sau să stăm însetați și nemâncați câteva zile, să suportăm durerea unei măsele o noapte, cum vom putea răbda în iad, în flăcările cele veșnice, să ne chinuim mereu fără mângâiere, fără ușurare și fără nădejde?

Pentru a scăpa de aceste chinuri, o singură cale avem, să-L ascultăm pe Dumnezeu și să ne ferim de păcate. Să ne înălțăm o clipă cu gândul la cei nefericiți care se află acum în osânda cea cumplită ce n-ar face ei dacă s-ar putea răscumpăra, câte nu ar îndura aici, în lumea aceasta dacă s-ar putea întoarce! Câte nu ar da pentru ispășirea păcatelor și ce n-ar face ca să scape! Ar renunța la orice ale lumii acesteia, n-ar mai spune că este greu să se lase de drăcuit, de înjurat, de blesteme, de desfrânări, de vrăjitorie. Nu le-ar mai fi greu să trăiască fără distracții și fără atâtea plăceri lumești păcătoase. Dar pentru dâșii e prea târziu, soarta lor e pecetluită în iad, zadarnic se roagă. Rugăciunile lor nu mai sunt ascultate pentru că o prăpastie mare este între cer și iad.

Dar noi cei care suntem încă în viață mai putem face ceva pentru acei nefericiți și pentru noi. Ne putem repara trecutul nostru păcătos, mai putem stinge flăcările ce ne așteaptă acolo;

prin pocăință, prin lacrimi, printr-o spovedanie curată, printr-o întoarcere sinceră la Dumnezeu. Dar vai, nu vrem, nu vrem acum să ne pocăim, stăm nepăsători, pasivi la cuvintele dumnezeiești și ni se pare glumă. Această împietrire a inimii vine de la cel rău, de la demonul care nu ne lasă să auzim cu sufletul, să înțelegem și să facem voia lui Dumnezeu.

Zadarnic strigă la noi semnele cerești, urgiile dumnezeiești; nu auzim, nu vedem, nu ne mișcă nimic. Ne îngrijim de nimicuri, făurim mii de planuri, ne temem de mii de primejdii ce ni le poate aduce viitorul; dar iadul nu ne înspăimântă, soarta noastră în veșnicie nu ne preocupă. Viața se scurge, moartea se apropie pe nesimțite și noi stăm nepăsători și mergem spre prăpastie cu ochii legați.

Frați creștini, unde vă duceți? Sunteți creștini, unde vă este credința cea dreaptă, dacă sunteți oameni după credință, unde vă este mintea? Când veți cugeta la veșnicie, dacă nu azi, când mai aveți vreme...? În viața cealaltă? Atunci va fi fără de folos, va fi prea târziu. Ascultați cuvintele Sfântului Înțelept Sirah: **„Aveți milă de sufletele voastre, nu le pregătiți pieirea printr-o nepăsare de neiertat, nu vă înșelați cu speranțe mincinoase, împăcați-vă cu Dumnezeu cât mai este vreme”**.

Căiți-vă pentru păcatele pe care le-ați făcut, spălați-le în Harul apelor bisericești și fugiți de păcate. Traiți în sfințenie, păziți-vă curați, făcând fapte bune. De câte ori vin ispitele asupra voastră, opriți-vă și ziceți: **„Înapoia mea satano, există iad și chinuri veșnice, mă tem și vreau să nu mai păcătuiesc, vreau să slujesc lui Dumnezeu, ca să fiu al Lui în viața cea de veci...”**

Iată ce mai observăm în Evanghelia de astăzi, duhurile necurate îi făceau firoși pe îndrăciții aceia, căci nimeni nu se încumeta să treacă prin locurile acelea. Așa se întâmplă și cu oamenii îndrăciți din cauza beției, a desfrânărilor și a altor patimi rele. Vai de casa unde locuiește un bețiv de meserie; de multe ori mi s-a întâmplat să aud cât sunt de violenți; aruncă, sparg, rup tot ce întâlnesc în cale, soția și copiii sunt nevoiți să fugă sperați, să sară porțile și să se ascundă ca de o fiară cumplită. Cred că toți ați auzit de astfel de cazuri. Oare nu sunt aceștia îndrăciți, n-au aceștia pe duhul cel rău, pe demonul în ei? Demonul acela îi face așa de firoși, așa de violenți.

Duhurile necurate îi țin încătușați în ghearele lor și îi fac foarte îngrozitori, alungându-i prin locuri pustii, adică în locuri cu păcate și unde se simt necurații mai bine, de aceea a reușit satana să facă multe rele; pe femei le-a dezbrăcat de îmbrăcăminte și ele umblă goale, pe bărbați i-a dezbrăcat de caracter și au înnebunit, pe unii îi țin legați în lanțuri pe stadioane, pe alții îi țin în obezi prin cârciumi și bodegi. Pe alții îi îndrăcește diavolul făcându-i să-și rupă soția

și copiii și așa o cumplită urgie pe capul multora, căci trăiesc pe pământ ca în iad. Câte familii nu s-au despărțit din cauza acestui păcat al beției!

Zadarnic au case mari, condiții bune, dacă nu au pace și liniște, nu au mulțumire sufletească, pentru că nu-L au pe Dumnezeu în casele lor, în mintea și în gura lor; sunt căzuți în ghearele satanei, sunt îndrăciți și împătimiti, frământați de tot felul de poftă; de aceea nu pot veni la Sfânta Biserică și nu pot jertfi nici cel mai puțin timp pentru suflet. Când auziți pe cineva că nu poate suferi Biserica, pe preoți, rugăciunea și sfințenia din Biserica, să știți că acela este necurat, este legat în lanțuri și obezi.

Iată ce spune Sfânta Evanghelie despre răutatea demonilor: „**De când satana a căzut din cer, de atunci duhul rău a devenit stăpânitorul acestei lumi. El e pricina căderii oamenilor, diavolul împiedică planurile bune ale omului.**” Duhul cel rău îl ispitește pe om. El a îndrăznit și a ispitit chiar pe Domnul și Mântuitorul nostru. Demonii împiedică răspândirea Evangheliei, demonii se prefac în îngeri de lumină, duhurile necurate fură Cuvântul lui Dumnezeu din inima omului.

Demonii fac pe unii oameni să se lepede de credință, demonii îndrăcesc și chinuiesc pe oameni, demonii sunt potrivnicii lui Dumnezeu și a tot binele. Ei nu se bazează decât pe răutate. Duhurile necurate sunt mincinoase, răutăcioase, mândre, înșelătoare și ucigașe. Duhurile necurate sunt ca păsările răpitoare, duhurile necurate seamănă neghină în lume, în grâul unde a semănat Iisus; duhurile necurate sunt ca leul care răcnește și caută pe cine să înghită.

Oamenii care găsesc plăcerea în aceste păcate și patimi sunt prietenii necuratului, sunt slugile duhurilor rele. Sfânta Scriptură spune că aceștia sunt fiii diavolului care fac voia lui și sunt înșelați și stăpâniți de el. Diavolii ispitesc și prigonesc pe creștini, îi mai înșeală și pe aceștia, dar este o mare deosebire între cei credincioși care nu iubesc păcatul și nu se împacă cu el deloc și între necredincioșii care fac păcatele cu multă plăcere. Toți care iubesc păcatele cele de moarte, patimile: beția, curvia, invidia, dușmănia, răutatea, uciderea, sunt prietenii necuratului.

Ia să se lase omul de ele și să vadă, cum a stricat prietenia cu el, câte rele încep să i se întâmple. Dumnezeu îngăduie să vină acestea pe capul omului ca el să mai ispășească din păcate, că a avut prietenie cu diavolul.

Așa se întâmplă între oameni ca și între animale. O oaie dacă o bagi în noroi, caută în toate părțile să fugă, să scape de acolo; porumbelul când se murdărește, aleargă repede la apă și se spală, nu poate suferi necurăția. Dar porcul când ajunge în noroi, se tăvăleşte și se lăfăie în el cu plăcere, aceasta e lumea lui. Și omul credincios are clipe de cădere și se murdărește câteodată, dar el aleargă repede ca porumbelul să se spele prin pocăință cu lacrimi, cu spovedanie și să se sfințească prin Sfânta Împărtășanie.

Dar când cade necredinciosul, el se simte bine în mocirlă, în păcate și nu-i vine să mai plece din ele; de aceea se duc la iad într-un număr foarte mare. Spun sfintele cărți că unui episcop i s-a arătat un suflet din iad și l-a întrebat: „Prea sfințite mai sunt oameni pe pământ?” El crezuse că toată lumea de pe pământ s-a dus acolo în temnițele iadului, din cauza mulțimii pe care a văzut-o venind în iad.

Să căutăm să ne luptăm împotriva duhurilor necurate, ca să nu ajungem în iad. Să luăm armele Duhului Sfânt pe care ni le recomandă Sfânta Biserică. Dar dacă vrem să biruim, să nu mai bătătorim calea ce duce la iad, să nu mai mergem în locurile unde sunt adunate toate duhurile necurate. Să înlăturăm toate cauzele care ne duc la prăpastie, la păcat !

Sfânta Evanghelie de astăzi ne mai spune că oamenii din Gadara au venit repede să vadă cele povestite de păzitorii porcilor. Păzitorii porcilor închipuie pe acei ticăloși care părăsesc pe credincioși; aceștia, cum ai părăsit porcii lor, cum te-ai lepădat de unele păcate și te-ai întors la Dumnezeu, încep să bată toba că te-ai pocăit, că te-ai rătăcit, că ai înnebunit, că ți-ai pus țolul pe cap; că dacă o ții așa cu Biserica și cu credința nu te mai măriți niciodată. Ei urlă ca niște îndrăciți, dar cei credincioși nici nu-i aud, ei se bucură că și-au înecat porcii păcatelor prin pocăință și s-au îndreptat, s-au alipit de Stăpânul Hristos, s-au împrietenit cu cerul și cu îngerii, au devenit adevărați fii ai lui Dumnezeu și ai Bisericii.

Lumea din Gadara închipuie lumea necredincioasă, materialistă, lacomă și avară unită cu păzitorii porcilor. Lumea cu păzitorii porcilor alungă pe Domnul Hristos din ținutul lor. Lumea în care locuiesc duhurile necurate nu poate să sufere învățătura Domnului Hristos. Cei ce caută mai serios să urmeze calea cea adevărată sunt alungați dintre ei, dușmăniți și prigiți, așa cum a fost și Domnul nostru Iisus Hristos.

Spune Sfânta Evanghelie că toată lumea care venise acolo să vadă cele întâmplare l-a rugat pe Domnul Iisus Hristos să plece de la ei, căci îi cuprinsese frică mare. Dar ce fel de frică aveau oamenii aceștia? Cred că o frică precum a unor necredincioși care atunci când aud tunete, trăsnete și văd fulgere, fac și ei semnul Sfintei Cruci și zic: „Doamne, apără-ne, scapă-ne, păzește-ne, Doamne!”, pe moment, dar nu recunosc puterea lui Dumnezeu cât este de mare și nu vor să se întoarcă la El, să se smerească și să vină la credință, la Biserică, la mântuire.

Mai sunt unii creștini care, dacă le merg treburile bine, mai vin și ei pe la Biserică, mai aprind o lumânare, două, măcar la Paști și la Crăciun; mai fac o rugăciune acasă înaintea icoanelor; dar dacă dau de o pagubă, sunt în stare să hulească pe Dumnezeu în chipul cel mai barbar și josnic revoltându-se împotriva lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat cu niște grădinari din apropierea Bucureștiului acum câțiva ani. Era timpul când trebuiau să culeagă roșiile și celelalte legume din grădină. Fiecare își făcuse socoteala că vor câștiga sume mari de bani, că-și vor construi case, își vor cumpăra mașini și fel de fel de planuri pământești. Dar tocmai când trebuia să le culeagă și să le ducă la vânzare, le-a bătut Dumnezeu cu grindină, o piatră așa de mare, că n-a rămas mai nimic din grădinile lor. Le-a risipit toate planurile lor; dar ei, în loc să se smerească, să ceară iertare și să judece drept, să-și aducă aminte de toate duminicile și sărbătorile lui Dumnezeu în care au muncit, atât de răi au fost, că și-au scos icoanele din casă în mijlocul curții și le-au dat foc.

Iată îndrăciți, iată răutate, îndrăcire din lăcomie. Dumnezeu le-a arătat că fără El nu pot face nimic. În orice stare pământească va fi omul, când Dumnezeu vrea să-l dărâme îl coboară până în adâncul iadului. Într-o mare rătăcire și necredință au ajuns și țărani noștri creștini, au părăsit bisericile, se dușmănesc, se părăsc, se omoară, s-au luat la întrecere în modă cu orășenii și i-au și întrecut. Nu le mai trebuie credința și biserica, mor îmbătrâniți de zile, nespovediți și neîmpărtășiți. Ei, care erau primii la Biserică duminica, au ajuns să se mai ducă o dată, de două ori pe an.

Să nu ne înșelăm, și să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: **„Că nu oricine îmi va zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care va face voia Tatălui Meu”**. Creștinii de astăzi nu se mai cunosc dintre cei ce s-au lepădat pentru că fac aceleași păcate păgânești, vrednice de condamnat. Când cei credincioși erau pe patul morții, spovediți și împărtășiți, veneau la ei Domnul Hristos, sfinții îngeri, sfinții patronii lor și ei își dădeau sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pentru că și în viață au fost cu Dumnezeu, mureau zâmbind. Necredincioșii însă pe patul morții răcnesc, spun fel de fel de cuvinte de se îngrozesc cei din jurul lor.

Am cunoscut o doamnă care toată viața a râs de cei credincioși; când să-i iasă sufletul s-a umplut casa de duhuri necurate, a început să țipe îngrozitor și să spună că au venit dracii să o ia. Cei de față au fugit sperindu-se foarte tare, rămânând numai cu soțul ei striga disperată: „Ține, Nicule, patul, ține patul că au venit să mă ia!” Grozave sunt clipele morții pentru cei necredincioși, dar mai grozave sunt chinurile iadului care îi așteaptă pe cei care pleacă nepregătiți.

Să ne trezim, frați creștini, să ne trezim până nu este prea târziu, să mai facem ceva pentru suflet. Să ne trezim căci fiecare vom da răspuns pentru faptele noastre. Să facem numai bine pe lumea aceasta, aproapei noastre, să fim blânzi, fără răutate, fără vicleșug. Să fim plini de milă ca să semănăm și noi cu sfinții care s-au mântuit și toți creștinii adevărați, căci aceștia nu știau cum să-și facă mai bine unii altora.

Rugăciune

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru cel prea bun și milostiv, îți mulțumim cu adâncă recunoștință pentru toate binefacerile Tale, îți mulțumim că ne-ai tămăduit sufletul de vrăjmașii noștri demoni, îți mulțumim pentru Harul Tău pe care L-ai vărsat peste noi din belșug. Tămăduiește, Doamne, pe toți cei ce n-au ajuns să Te cunoască până în clipele acestea, alungă toate duhurile necurate, îneacă toți porcii păcatelor și fă ca toți să Te slăvim cu o inimă și un gând, pe Tine Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.